

[Ole Bernt Henriksen]

fremtiden, end der længe har været i Danmark, fordi vi har fået en ny regering. Jeg forstår som sagt godt hr. Camres bemærkning.

Hr. Camre talte i slutningen af sit meget velformede, meget polemiske indlæg om velfærdsstaten. For at det skal stå helt klart, vil jeg sige, at vi tror nu, at en velfærdsstats forudsætning er en vis grad af velstand, og at man ikke skaber velstand og tryghed og lykke ved alene at tale om velfærd.

Jeg skal derefter vende mig til miljøministerens redegørelse. Der er i den en bemærkning om, at planlægningen for denne regering ikke er et mål, men et middel og en stimulant, en inspiration, om man vil, og sådan bør det være. 1960ernes tro på, at man kunne planlægge, er blevet afløst af en erkendelse af, at vi er nødt til at ændre planer hele tiden. I planerne konstaterer man virkeligheden, sådan som vi ser den, og tilkendegiver, hvordan man på den baggrund ønsker at tingene skal udvikle sig. Når virkeligheden derefter bliver anderledes, end man formodede – det gør virkeligheden altid – registrerer man det ved løbende at ændre planerne. Vi ønsker, at det skal blive nemmere at ændre disse planer, at disse planprocedurer skal blive forenklet, og det forstår jeg er ministerens hensigt. Man registrerer det ved løbende at ændre planerne, og derved får vi det, der hedder, at et middel og en stimulant til ajourføring bliver et grundlag for planlægningen i samfundet. Men det er jo ikke bare planerne, der ændres. Også den måde, hvorpå der planlægges, vil være forskellig.

Vi er nu under den nye regering på vej ud af en periode, hvor man antog, at udstrakt central planlægning var at foretrække, og på vej ind i en periode, hvor der er ønske om, at de planerne angår, inddrages meget stærkere i planlægningen. Vi er blevet opmærksomme på betydningen af det, regeringen kalder sammenfattende planlægning. Jeg forstår dette sådan, at i grunden påvirker de fleste love f.eks. om beskatning, miljø, uddannelse, jobskabelse, bistand, økonomisk politik i det hele taget, udviklingen i de mange samfund, landet består af, og griber dermed ind i planerne. Det er godt, at vi nu begynder at indse det, ellers ville vi nemlig se stadig flere sammenstød mellem planerne og de enkelte love, mellem de overordnede hen-

sigter bag planerne og de overordnede hensigter bag lovene.

Mit parti har meget længe været bekymret for modsætningen mellem, hvad vi gjorde ved først den ene lejlighed og så ved den anden lejlighed. Det kunne måske være praktisk, hvis jeg nævnte et eksempel.

Der er i tinget sikkert et stort flertal for at støtte og styrke de små samfund i by og på land. Der ville formentlig endda kunne samles en vis tilslutning til, at man ydede tilskud til nærhedsbutikkerne, som man jo kalder dem nu, hvor de er ved at blive så lidt nære, at de ligefrem forsvinder for øjnene af os. Og så er virkeligheden jo den, at de ikke forsvinder, fordi de ikke kan leve, men fordi vi har en u hensigtsmæssig skattelovgivning med hensyn til generationsskiftet i det lille og det store erhvervsliv. Problemet er ikke den højtærede miljøministers, men den lige så højtærede skatte- og afgiftsministers. Der er ingen grund til at rette bebrejdelser mod skatte- og afgiftsminister Isi Foighel i den anledning. Det er i det hele taget upraktisk at rejse kritik mod nogen anden end folketinget, der har haft en tendens til at lovgive med større hensyn til detaljer end med respekt for den helhed, planlægningen må beskæftige sig med. I den henseende synes jeg, at ministerens redegørelse betegner et fremskridt. Men vi skal videre. Vi skal frem dertil, at vi skaffer os nogen klarhed over, hvad vi vil med Danmark, og i alt væsentligt lovgiver for at gøre Danmark til det, vi vil med Danmark.

Jeg kunne nu beskæftige mig med redegørelsens debatoplæg om landsplanlægningen, med dens vurdering af udviklingstendenserne de næste 15–20 år, med de centrale planlægningsopgaver, med byerne og med den kommende landsplanlægning, men jeg har i grunden intet kvalificeret at tilføje. Jeg tror, at ministeren vil være enig med mig i, at det er nuets ord, det, der kan siges i nuet og skal siges i nuet, det drejer sig om.

Hvad jeg hellere vil beskæftige mig med, er det politiske, at vi er her for at tage stilling til, hvad vi vil med Danmark, og hvad vi med lovgivningen i det hele taget vil gøre Danmark til og føre Danmark henimod. Jeg vil lytte til, hvad venstrepartierne siger. Det gør jeg altid – om ikke af andre grunde, så af høflighed, og så fordi de undertiden kan sige noget interessant.